

Donkerder

E L James

Donkerder

2017 Prometheus Amsterdam

Oorspronkelijke titel *Darker*

© 2017 E L James

© 2017 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Textcase, Utrecht

Omslagontwerp Sqicedragon en Megan Wilson/DPS Design & Prepress
Studio

Foto omslag voor: Peter Djordjevic/Penguin Random House; achter:
Shutterstock

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

www.uitgeverijprometheus.nl

ISBN 978 90 446 3656 7

Voor mijn lezers.
Bedankt voor alles wat jullie voor me gedaan hebben.
Dit boek is voor jullie.

Donderdag 9 juni 2011

Ik zit te wachten. Mijn hart gaat tekeer. Het is 17.36 uur en ik tuur door de getinte ruit van mijn Audi die bij de voordeur van haar kantoor staat. Ik weet dat ik te vroeg ben, maar ik heb me de hele dag al op dit moment verheugd.

Straks zie ik haar weer.

Ik schuif onrustig heen en weer in mijn stoel achter in de auto. Het is er benauwd en hoewel ik rustig probeer te blijven, voel ik me zo hoopvol en nerveus dat mijn maag in de knoop zit en ik een drukkend gevoel op mijn borst heb. Taylor zit achter het stuur voor zich uit te staren. Hij zegt niets en is even onverstoorbaar als altijd, terwijl ik bijna geen lucht krijg. Irritant.

Verdomme. Waar is ze?

Ze is daarbinnen. Bij Seattle Independent Publishing. Het gebouw, dat een stukje van het brede voetpad af ligt, ziet er krakemikkig uit en kan best een opknapbeurt gebruiken. De bedrijfsnaam is slordig in het glas gegraveerd en het matte plakplastic op de ramen begint af te bladderen. De onderneming achter die gesloten deuren zou net zo goed een verzekeringsmaatschappij of accountantskantoor kunnen zijn. Je kunt nergens uit opmaken wat ze doen. Maar daar kan ik iets aan doen als ik het overneem. SIP is van mij. Bijna. Ik heb het eerste contract al getekend.

Taylor schraapt zijn keel en kijkt mij in de achteruitkijkspiegel even aan. 'Ik wacht wel buiten, meneer,' zegt hij tot mijn verrassing en hij stapt de auto uit voor ik hem kan tegenhouden.

Misschien raakt mijn zenuwachtigheid hem meer dan ik gedacht had. Ligt het er zo dik bovenop? Misschien is hij zenuwachtig. Maar waarom dan? Misschien omdat hij de hele week al mijn stemmingswisselingen heeft moeten verduren en ik weet dat ik best vervelend ben geweest.

Maar vandaag voelt alles anders. Hoopvol. De eerste productieve dag die ik heb gehad sinds ze me verlaten heeft. Zo voelt het tenminste. Mijn optimisme heeft me door de besprekingen heen geholpen en het enige wat afbreuk deed aan mijn enthousiasme, was het feit dat ik steeds wilde kijken hoe laat het was. Nog tien uur voor ik haar weer zie. Nog negen. Acht. Zeven... De wijzers van de klok stelden mijn geduld zwaar op de proef, omdat ze zo langzaam naar het tijdstip leken te kruipen waarop ik mevrouw Anastasia Steele weer zou zien.

En nu ik hier alleen zit te wachten, verdwijnen de vastberadenheid en het zelfvertrouwen die ik de hele dag heb gevoeld als sneeuw voor de zon.

Misschien is ze van gedachten veranderd.

Komen we weer bij elkaar? Of wilde ze gewoon een lift naar Portland?

Ik kijk weer op mijn horloge.

17.38 uur.

Shit. Waarom gaat de tijd zo langzaam?

Ik denk er even over een e-mailtje te sturen om haar te laten weten dat ik er al ben. Maar terwijl ik mijn telefoon zoek, realiseer ik me dat ik de voordeur niet uit het oog wil verliezen. Ik leun achterover en denk aan haar laatste e-mails. Ik ken ze uit mijn hoofd; ze zijn allemaal vriendelijk en kort, maar uit niets blijkt dat ze me gemist heeft.

Misschien wil ze écht alleen maar een lift.

Ik zet die gedachte van me af en kijk strak naar de deur, alsof ik op die manier kan afdwingen dat ze naar buiten komt.

Anastasia Steele, ik wacht op je.

De deur gaat open en mijn hart zingt van vreugde, maar zwijgt dan abrupt. Het is iemand anders.

Verdomme.

Ze heeft me altijd al op zich laten wachten. Mijn mondhoeken krullen onwillekeurig tot een vreugdeloze glimlach: wachten bij Clayton's, bij Hotel Heathman na de fotoshoot en ook toen ik haar die boeken van Thomas Hardy had gestuurd.

Tess...

Ik vraag me af of ze die nog heeft. Ze wilde ze teruggeven. Of aan een goed doel schenken.

'Ik wil niets wat me aan jou herinnert.'

Het beeld van de vertrekkende Ana staat in mijn geheugen gegrift: de pijn en verwarring op haar verdrietige, bleke gezicht. Het is geen prettige herinnering. Het doet pijn.

Ik heb haar zo ongelukkig gemaakt. Ik wilde te veel. Te snel. En sinds ze vertrokken is, ben ik de wanhoop nabij. Ik sluit mijn ogen en probeer rustig te worden, maar word gekweld door mijn grootste angst: ze heeft iemand anders. Ze deelt haar kleine, witte bed en haar mooie lichaam met een of andere vreemdeling.

Verdomme. Positief blijven denken, Grey.

Zet het uit je hoofd. Er is nog niets verloren. Straks zie je haar weer. Je hebt je plan getrokken. Je gaat haar terugkrijgen. Ik open mijn ogen en tuur door de donkere ruiten van de Audi naar de voordeur. Die ruiten weerspiegelen mijn sombere bui. Er komen meer mensen het kantoor uit, maar nog steeds geen Ana.

Waar is ze?

Taylor loopt buiten te ijsberen en kijkt telkens weer naar de voordeur. Jezus, hij ziet er net zo nerveus uit als ik me voel. *Waarom in vredesnaam?*

Op mijn horloge is het 17.43 uur. Ze komt zo. Ik haal diep adem, friemel aan mijn manchetten en wil mijn das rechtekken. Maar dan merk ik dat ik er geen om heb. *Fuck*. Ik haal mijn handen door mijn haar en probeer mijn twijfels van me af te zetten. Zonder succes. *Wilde ze alleen een lift? Zou ze me hebben gemist? Zou ze me terug willen? Is er iemand anders?* Ik heb geen idee. Dit is nog erger dan toen ik in de Marble Bar op haar zat te wachten. Ik zie er de ironie wel van in. Ik dacht dat dat de lastigste deal was die ik ooit met haar zou moeten sluiten en die is heel anders verlopen dan ik verwacht had. Niets verloopt zoals ik verwacht bij mevrouw Anastasia Steele. Ik raak in paniek, want vandaag moet ik een veel belangrijkere deal zien te sluiten.

Ik wil haar terug.

Ze zei dat ze van me hield...

De adrenaline raast door mijn lichaam en mijn hart gaat als een gek tekeer.

Nee. Nee. Niet aan denken. Ze kán niet van me houden.

Doe normaal, Grey. Concentreer je.

Ik kijk weer naar de ingang van Seattle Independent Publishing en daar is ze. Ze loopt recht naar me toe.

Fuck.

Ana.

Van schrik stroomt alle lucht uit mijn lichaam, alsof ik een stomp in mijn maag heb gekregen. Ze draagt een zwart jasje met daaronder een van mijn favoriete jurkjes, het paarse, en zwarte laarzen met hoge hakken. Bij het lopen blaast een licht briesje door haar haar, dat opvlamt in de vroege avondzon. Maar niet haar kleren of haar haar trekken mijn aandacht. Haar gezicht is bleek, bijna doorzichtig. Ze heeft kringen onder haar ogen en ze is afgevallen.

Afgevallen.

Ik voel me vreselijk schuldig.

Jezus.

Zij heeft zich ook ellendig gevoeld.

Ik maak me zo veel zorgen om haar voorkomen dat ik kwaad word.

Nee. Woedend.

Ze heeft niets gegeten. Hoeveel is ze de afgelopen dagen afgevallen, twee, drie kilo? Ze kijkt even om naar een of andere kerel achter haar en hij glimlacht breeduit naar haar. Het is een knappe vent en dat weet hij heel goed. *Klootzak.* Ze praten ongedwongen met elkaar en ik word nog bozer. Hij kijkt haar met onverholen, mannelijke aandacht na als ze naar de auto loopt en bij iedere stap die ze zet, word ik woedender.

Taylor houdt het portier voor haar open en reikt haar zijn hand om haar naar binnen te helpen. En opeens zit ze naast me.

‘Wanneer heb jij voor het laatst gegeten?’ snauw ik haar toe. Ik doe mijn best me in te houden. Haar blauwe ogen kijken naar me op en dwars door me heen. Ze legt mijn ziel bloot, net als toen ik haar de eerste keer ontmoette.

‘Hallo, Christian. Ja, ik vind het ook heel leuk om jou weer te zien,’ zegt ze.

What. The. Fuck.

‘Ik hoef nu geen grote mond van je. Geef antwoord.’

Ze staart naar haar handen in haar schoot, zodat ik geen idee heb

wat ze denkt. En dan probeert ze zich eruit te kletsen door te zeggen dat ze yoghurt en een banaan heeft gegeten.

Dat is geen eten!

Ik doe echt mijn uiterste best om me in te houden.

‘Wanneer heb je voor het laatst een echte maaltijd gegeten?’ dring ik aan. Maar ze negeert me en staart uit het raam. Taylor begint te rijden en Ana zwaait naar de lul die achter haar het kantoor uit kwam.

‘Wie is dat?’

‘M’n baas.’

Dus dat is Jack Hyde. Ik haal me de personeelsgegevens voor de geest, die ik vanmorgen heb doorgenomen: komt uit Detroit, zat op Princeton met een beurs, heeft zich opgewerkt bij een uitgeverij in New York, maar is om de zoveel jaar verhuisd en heeft overal in het land gewerkt. Zijn assistenten blijven nooit lang. Hooguit drie maanden. Ik wil hem in de gaten houden en hem door Welch, mijn veiligheidsadviseur, laten natrekken.

Hou je bij wat er nu speelt, Grey.

‘Dus? Je laatste maaltijd?’

‘Christian, dat gaat je eigenlijk echt weinig aan,’ fluistert ze.

‘Alles wat jij doet, gaat mij aan. Vertel.’ Schrijf me niet af, Anastasia. *Alsjeblieft.*

Denk eraan dat ik je lift ben.

Ze zucht gefrustreerd en rolt met haar ogen om me kwaad te maken. En dan zie ik het: het begin van een glimlach in haar mondhoek. Ze probeert haar lach in te houden. Ze probeert mij niet uit te lachen. Na al mijn verdriet is dit zo verfrissend dat mijn woede wegsmelt. Dit is typisch Ana. Ik merk dat ik haar nadoe en probeer mijn glimlach te verbergen.

‘Nou?’ vraag ik een stuk vriendelijker.

‘Pasta alle vongole, afgelopen vrijdag,’ antwoordt ze met zachte stem.

Godallemachtig! Ze heeft sinds onze laatste maaltijd samen niets meer gegeten! Ik wil haar ter plekke, achter in de auto, over de knie leggen, maar ik weet dat ik haar nooit meer op die manier mag aanraken.

Wat moet ik met haar beginnen?

Ze kijkt naar haar handen en haar gezicht is nog bleker en verdrietiger dan zojuist. Ik blijf haar gefascineerd aankijken en probeer te bedenken wat ik moet doen. Een ongewenst gevoel bekruipt me en dreigt me te overweldigen, maar ik negeer het. Nu ik naar haar kijk, wordt het me pijnlijk duidelijk dat mijn grootste angst ongegrond is. Ik weet dat ze niet dronken is geworden en iemand anders heeft leren kennen. Nu ik zie hoe slecht ze eraan toe is, weet ik dat ze in haar eentje in bed tranen met tuiten heeft liggen huilen. Die gedachte is geruststellend, maar ook verontrustend. Ik ben verantwoordelijk voor haar verdriet.

Ik.

Ik ben hier het monster. Ik heb haar dit aangedaan. Hoe kan ik haar ooit terugwinnen?

‘Aha,’ zeg ik, omdat ik niet weet wat ik anders moet zeggen. Op eens heb ik het gevoel dat het me niet gaat lukken. Ze wil me nooit meer terug.

Niet in paniek raken, Grey.

Ik negeer mijn angst en zeg smekend: ‘Het lijkt alsof je sindsdien minstens twee kilo kwijt bent, misschien meer. Eet alsjeblieft iets, Anastasia.’ Ik voel me hulpeloos. Wat kan ik nog meer tegen haar zeggen?

Ze zit stil, staart peinzend voor zich uit en nu kan ik haar profiel bestuderen. Ze is even engelachtig, lief en mooi als ik me kan herinneren. Ik wil mijn hand uitsteken en haar wang strelen. Voelen hoe zacht haar huid is... even checken of ze wel echt is. Ik draai mijn lichaam naar haar toe en moet mijn best doen om van haar af te blijven.

‘Hoe gaat het met je?’ vraag ik, omdat ik haar stem wil horen.

‘Ik zou liegen als ik zei dat het prima ging.’

Verdomme. Ik had gelijk. Ze heeft zich ellendig gevoeld en het is allemaal mijn schuld. Maar haar woorden geven me ook een sprankje hoop. Misschien heeft ze me gemist. Zou het? Aan die gedachte klamp ik me wanhopig vast. ‘Ik ook. Ik mis je.’ Ik pak haar hand vast, want ik moet haar gewoon aanraken. Haar hand voelt klein en ijskoud in mijn warme hand.

‘Christian, ik...’ Ze maakt haar zin niet af. Haar stem klinkt schor, maar ze trekt haar hand niet terug.

‘Ana, alsjeblieft. We moeten praten.’

‘Christian, ik... alsjeblieft... ik heb zoveel gehuild,’ fluistert ze. Als ik hoor wat ze zegt en zie hoe ze haar best doet om haar tranen binnen te houden, voel ik een steek in datgene wat er nog over is van mijn hart.

‘O, schatje, nee.’ Ik trek haar naar me toe, neem haar voor ze kan protesteren op schoot en sla mijn armen om haar heen.

Het is zo heerlijk om haar te voelen.

‘Ik heb je zo ontzettend gemist, Anastasia.’ Ze is te licht, te breekbaar en ik zou het willen uitschreeuwen van frustratie. In plaats daarvan begraaf ik mijn neus in haar haren en word bijna high van haar bedwelmende Ana-geur. Het herinnert me aan gelukkiger tijden. Een boomgaard in de herfst. Vrolijkheid in huis. Stralende ogen, vol humor en ondeugendheid... en verlangen. Mijn lieve, lieve Ana.

Van mij.

In het begin is ze onwillig en stijfjes, maar al snel ligt ze ontspannen tegen me aan, met haar hoofd op mijn schouder. Hierdoor aangemoedigd durf ik het aan om met gesloten ogen haar haar te kussen. Tot mijn opluchting probeert ze zich niet los te wringen. Ik heb zo naar deze vrouw verlangd. Maar ik moet voorzichtig zijn. Ik wil niet dat ze er weer vandoor gaat. Ik houd haar vast en geniet ervan om haar in mijn armen te voelen. Van dit moment van rust.

Het duurt maar even. Voor ik het weet, stopt Taylor bij het heliplatform in het centrum van Seattle.

‘Kom.’ Ik til haar met tegenzin van mijn schoot. ‘We zijn er.’

Ze kijkt me verbaasd aan.

‘Heliplatform – boven op dit gebouw.’ Hoe had zij dan in Portland willen komen? Het zou zeker drie uur hebben gekost om eraan toe te rijden. Taylor opent haar portier en ik stap aan mijn kant uit.

‘Je krijgt je zakdoek nog terug,’ zegt ze met een ondeugende glimlach tegen Taylor.

‘Hou die maar, mevrouw Steele, dat meen ik.’

Waar hebben ze het verdomme over?

‘Negen uur?’ onderbreek ik hen, om hem eraan te herinneren hoe

laat hij ons in Portland moet afhalen. Maar vooral omdat ik niet wil dat hij met Ana praat.

‘Ja, meneer,’ zegt hij zacht.

Als je dat maar weet. Ze is mijn meisje. Ik geef haar zakdoeken. Niet jij.

Opeens herinner ik me hoe ze op de grond heeft staan overgeven en ik haar haar heb vastgehouden. Toen heb ik haar mijn zakdoek gegeven. Die heb ik nooit teruggekregen. En later die avond keek ik naar haar toen ze naast me lag te slapen. Misschien heeft ze hem nog steeds. Misschien gebruikt ze hem nog steeds.

Kappen, Grey. Nu meteen.

Ik pak haar hand vast – die is niet ijskoud meer, maar nog steeds fris – en loop met haar het gebouw in. Als we bij de lift komen, herinner ik me onze ontmoeting bij Hotel Heathman. Die eerste kus.

Ja, die eerste kus.

Bij die gedachte ontwaakt mijn lichaam.

Maar ik word afgeleid als de deuren opengaan. Met enige tegenzin laat ik haar los en we gaan naar binnen.

De lift is klein en we raken elkaar niet meer aan. Maar ik voel haar.

Haar hele wezen.

Hier. Nu.

Sbit. Ik moet even slikken.

Komt dat omdat ze zo dichtbij is? Haar ogen worden donker en kijken me aan.

O, Ana.

Ik word opgewonden omdat ze zo dichtbij is. Ze haalt diep adem en kijkt naar de vloer.

‘Ik voel het ook.’ Ik pak haar hand weer vast en aai met mijn duim over haar knokkels. Ze kijkt naar me op. Haar peilloze ogen wazig van verlangen.

Fuck. Ik verlang naar haar.

Ze bijt op haar lip.

‘Bijt alsjeblieft niet op je lip, Anastasia.’ Mijn stem klinkt laag en vol verlangen. Blijf ik altijd zo naar haar verlangen? Ik wil haar kussen en tegen de muur van de lift duwen, net als bij onze eerste kus. Ik wil haar hier neuken en weer de mijne maken. Ze knippert met

haar ogen, haar mond staat een beetje open en ik moet een kreun onderdrukken. Hoe doet ze dit toch? Ze hoeft me alleen maar aan te kijken en ik raak al van de wijs. Ik ben eraan gewend de controle te hebben, maar ik sta hier bijna te kwijlen omdat ze op haar lip bijt. 'Je weet wat dat met me doet.' En op dit moment, schatje, wil ik je hier in deze lift nemen. Maar ik denk niet dat je dat toestaat.

De liftdeuren glijden open en de koude wind brengt me weer terug in de realiteit. We staan op het dak en hoewel het vandaag warm is geweest, staat er nu een stevige wind. Anastasia staat naast me te bibberen. Ik sla mijn arm om haar heen en ze drukt zich tegen me aan. Haar frêle lichaam voelt te licht, maar het past precies onder mijn arm.

Zie je wel? We passen zo goed bij elkaar, Ana.

We lopen naar het heliplatform waar de Charlie Tango staat. De rotoren draaien langzaam. Hij is klaar voor vertrek. Stephan, mijn piloot, rent naar ons toe. We schudden elkaar de hand en ik blijf Anastasia vasthouden.

'Klaar voor vertrek, meneer! Hij is helemaal voor u!' brult hij boven het geluid van de helikopter uit.

'Zijn alle controles gedaan?'

'Ja, meneer.'

'Je haalt 'm rond halfnegen op?'

'Ja, meneer.'

'Taylor wacht buiten op je.'

'Dank u, meneer Grey. Veilige vlucht naar Portland. Mevrouw.' Hij salueert naar Anastasia en loopt naar de lift. Wij lopen gebukt onder de rotoren door. Ik open de deur en help haar bij het instappen.

Als ik haar gordel vastklik, hoor ik haar naar adem snakken. Ik voel het geluid tot in mijn kruis. Ik trek de gordel extra strak aan en probeer mijn reactie op haar te negeren.

'Dit zou je op je plek moeten houden.' Dat had ik eigenlijk niet hardop willen zeggen. 'Ik moet zeggen dat dit harnas je goed staat. Niets aanraken.'

Ze bloost. Eindelijk een beetje kleur op haar gezicht en ik kan er geen weerstand aan bieden. Ik aai met de achterkant van mijn wijsvinger langs de blos op haar wang.

Mijn god, ik verlang zo naar deze vrouw.

Ze kijkt een beetje boos en ik weet dat dat komt omdat ze zich niet kan bewegen. Ik geef haar een koptelefoon, neem ook plaats en doe mijn gordel om.

Ik doe alle checks. Alle apparatuur staat op groen en er branden geen waarschuwingsslampjes. Ik schuif de gashendel op 'fly', stel de transpondercode in en check of het radarwaarschuwingsslampje aan is. Het ziet er allemaal goed uit. Ik zet mijn koptelefoon op, zet de radio aan en check of de rotoren op snelheid zijn.

Als ik me naar Ana omdraai, zie ik dat ze me aandachtig bekijkt. 'Ben je d'r klaar voor, schatje?'

'Ja.' Ze zet grote ogen op, is opgewonden en ik moet gewoon even verleidelijk naar haar grijnzen. Ik leg contact met de verkeerstoren om er zeker van te zijn dat ze opletten en meeluisteren.

Zodra ik toestemming krijg om te vertrekken, controleer ik de olietemperatuur en de rest van de meters. Ze staan allemaal goed, dus ik trek de *collective stick* omhoog en de Charlie Tango stijgt op als een elegante vogel.

O, wat heerlijk.

Tijdens het opstijgen krijg ik een beetje meer zelfvertrouwen en werp een blik op mevrouw Steele naast me.

Het wordt tijd om haar te betoveren.

Showtime, Grey.

'We hebben de dageraad nagejaagd, Anastasia, nu de zonsondergang.' Ik glimlach en word beloond met een verlegen glimlachje waardoor haar hele gezicht oplicht. Ik voel een sprankje hoop. Ik heb haar hier bij me, terwijl ik dacht dat alles verloren was, en ze ziet er nu gelukkiger uit dan toen ze haar kantoor uit liep. Misschien wilde ze inderdaad alleen een lift, maar ik ga verdomme proberen om van iedere minuut van deze vlucht met haar te genieten.

Dr. Flynn zou trots op me zijn.

Ik leef in het nu. En ik heb goeie moed.

Ik kan dit wel. Ik kan haar terugwinnen.

Kleine stapjes, Grey. Niet te hard van stapel lopen.

Ik doorbreek de stilte en zeg: 'Behalve de avondzon is er dit keer ook meer te zien. Daar is Escala. Boeing is daar, en verderop kun je nog net de Space Needle zien.'

Ze kijkt reikhalzend naar buiten. Altijd even nieuwsgierig. ‘Daar ben ik nog nooit geweest,’ zegt ze.

‘Ik neem je er mee naartoe – je kunt daar eten.’

‘Christian, we zijn uit elkaar.’ Ik hoor de irritatie in haar stem.

Dat wilde ik niet horen, maar ik probeer rustig te blijven. ‘Weet ik. Maar ik kan je er nog wel mee naartoe nemen en je te eten geven.’ Ik kijk haar veelbetekenend aan en er verschijnt een mooie, zachtroze kleur op haar wangen.

‘Het is schitterend hierboven, dankjewel.’ Ze verandert zomaar van onderwerp.

‘Indrukwekkend, hè?’ Ik ga er gewoon op in. En ze heeft gelijk, ik krijg nooit genoeg van het uitzicht dat je hierboven hebt.

‘Indrukwekkend dat je dit kunt.’

Haar compliment verrast me. ‘Vleierij? Van u, mevrouw Steele? Maar ik ben een man met vele talenten.’

‘Daar ben ik me terdege van bewust, meneer Grey,’ antwoordt ze ad rem. Ik onderdruk een grijns, omdat ik weet wat ze bedoelt. Dit heb ik gemist: haar ontwapenende vrijpostigheid.

Houd haar aan de praat, Grey. ‘Hoe is je nieuwe baan?’

‘Goed, dank je. Interessant.’

‘Hoe is je baas?’

‘O, wel oké.’ Ze klinkt niet echt enthousiast over Jack Hyde. Heeft hij misschien iets bij haar geprobeerd?

‘Wat is er?’ Ik wil het weten. Heeft die lul iets gedaan wat niet door de beugel kan? In dat geval kan hij meteen zijn boeltje pakken.

‘Behalve dat wat voor de hand ligt, niets.’

‘Wat ligt er voor de hand?’

‘O, Christian, soms kun je zo stom doen,’ zegt ze spottend.

‘Stom? Ik? Ik weet niet zeker of ik deze toon wel op prijs stel, mevrouw Steele.’

‘Nou, doe vooral maar niet dan,’ plaagt ze me met een uitgestreken gezicht. Ik vind het leuk dat ze me plaagt en de draak met me steekt. Ze kan me maken of breken door alleen maar naar me te kijken of te glimlachen. Het is verfrissend en ik heb dit nooit eerder meegemaakt.

‘Dat brutale van jou heb ik gemist, Anastasia.’ Ik zie haar in gedachten op haar knieën voor me en moet even gaan verzitten.

Shit. Concentreer je, Grey. Ze wendt haar blik af, verbergt haar glimlach en kijkt naar de voorsteden waar we overheen vliegen. Ik controleer of we nog op koers liggen. Alles is in orde; we zitten op de juiste koers naar Portland.

Ze is stil en ik werp af en toe een blik op haar. Ze kijkt nieuwsgierig en verwonderd naar het opaal van de lucht. Haar wangen gloeien in het zachte avondrood. En ook al is ze bleek en heeft ze, door wat ik haar heb aangedaan, donkere kringen onder haar ogen, ze is adembenemend. Waarom heb ik haar in godsnaam laten gaan?

Ik moet wel gek zijn geweest.

Naarmate we in onze bubbel hoger boven de wolken vliegen, groeit mijn optimisme en verdwijnt de onrust van de afgelopen week. Ik begin me geleidelijk aan te ontspannen en geniet van het vredige gevoel dat ik niet meer heb gehad sinds ze is weggegaan. Hier kan ik best aan wennen. Ik was vergeten hoe fijn ik me voel als ik bij haar ben. En het is verfrissend om mijn wereld door haar ogen te zien.

Maar als we onze bestemming naderen, begint mijn zelfvertrouwen me in de steek te laten. Ik hoop uit de grond van mijn hart dat mijn plannetje gaat werken. Ik moet haar meenemen naar een plek waar we alleen kunnen zijn. Misschien uit eten. *Verdomme.* Ik had ergens een tafeltje moeten reserveren. Ze moet iets eten. Als ik haar kan overhalen met me te gaan eten, hoef ik alleen nog de juiste woorden te vinden. De afgelopen dagen is het me duidelijk geworden dat ik iemand nodig heb. Haar. Ik wil bij haar zijn, maar wil zij dat ook? Kan ik haar overhalen me nog een kans te geven?

De tijd zal het leren, Grey. Doe het rustig aan. Jaag haar niet weer de stuipen op het lijf.

Een kwartier later landen we op het heliplatform in het centrum van Portland. Ik zet de motoren van Charlie Tango, de transponder, de brandstof en de radio's uit. De onzekerheid, die ik al voel sinds ik besloten heb om haar terug te winnen, bekruipt me weer. Ik moet haar vertellen wat ik voel en dat zal niet meevallen. Ik begrijp namelijk zelf niet wat ik voor haar voel. Ik weet dat ik haar gemist heb, dat ik me ellendig heb gevoeld zonder haar en dat ik bereid ben om te proberen een relatie met haar aan te gaan zoals zij die wil. Maar is dat genoeg voor haar? Is dat genoeg voor mij?

Praat met haar, Grey.

Als ik mijn gordel heb losgemaakt, buig ik me over haar heen om de hare los te maken en ik vang een vleugje van haar zoete geur op. Ze ruikt net zo lekker als altijd. Ze kijkt me tersluiks aan. Denkt ze aan iets ongepasts? Waar denkt ze eigenlijk aan? Zoals gewoonlijk zou ik het graag willen weten, maar ik heb geen idee.

‘Goede reis gehad, mevrouw Steele?’

‘Ja, dank u, meneer Grey.’

‘Nou, laten we de foto’s van dat jochie dan maar eens gaan bekijken.’ Ik maak de deur open, spring uit de heli en steek mijn hand uit om haar te helpen.

Joe, de beheerder van het heliplatform, staat op ons te wachten. Hij is een icoon: een veteraan van de oorlog tegen Korea, maar nog even kwiek en bij de pinken als een man van in de vijftig. Niets ontgaat hem. Zijn ogen lichten op als zijn rimpelige mond glimlacht.

‘Joe. Houd een oogje in het zeil tot Stephan er is, alsjeblieft – hij is er tussen acht en negen uur.’

‘Zal ik doen, meneer Grey. Mevrouw. Uw auto wacht beneden, meneer. O, en de lift werkt niet – u zult de trap moeten nemen.’

‘Dank je, Joe.’

Terwijl we naar het trappenhuis lopen, bekijk ik Anastasia’s laarzen met hoge hakken en herinner ik me hoe ze niet echt elegant onderuit is gegaan in mijn kantoor.

‘Gelukkig zijn het maar drie verdiepingen met die hakken van je.’ Ik verberg mijn glimlach.

‘Vind je m’n laarzen niet mooi?’ vraagt ze en ze kijkt naar haar voeten. Ik stel me voor hoe ze haar voeten in die laarzen over mijn schouders legt. Een prettige gedachte.

‘Ik vind ze heel mooi, Anastasia.’ Ik hoop dat ze mijn wellustige gedachten niet van mijn gezicht kan aflezen. ‘Kom. Laten we het langzaam doen. Ik wil niet dat je valt en je nek breekt.’ Ik ben blij dat de lift buiten gebruik is. Dat geeft me een goed excuus om haar vast te houden. Ik leg mijn arm om haar middel, trek haar naar me toe en we lopen de trap af.

Tijdens de autorit naar de galerie slaat mijn onzekerheid weer toe. We gaan de opening van de expositie van haar zogenaamde vriend bijwonen. Toen ik hem voor het laatst zag, probeerde hij zijn tong

in haar mond te stoppen. Misschien hebben ze de afgelopen dagen met elkaar gesproken. Misschien hebben ze hier een hele tijd naar uitgekeken.

Fuck. Daar had ik nog niet over nagedacht. Ik hoop maar van niet. 'José is gewoon een vriend,' merkt Ana op.

Wat? Weet ze nu ook al wat ik denk? Ligt het er zo dik bovenop? Sinds wanneer dan?

Sinds ze mijn verdedigingsmuren heeft afgebroken en ik ontdekt heb dat ik haar nodig heb.

Ze kijkt me aan en ik krijg een knoop in mijn maag. 'Die prachtige ogen van je zijn te groot voor je gezicht, Anastasia. Zeg me alsjeblieft dat je zult eten.'

'Ja, Christian, ik zal eten.' Dat klinkt niet alsof ze het meent.

'Ik meen het.'

'O, werkelijk?' Haar stem klinkt sarcastisch en het kost me moeite om mijn handen stil te houden.

Fuck.

Het wordt tijd om haar de waarheid te vertellen.

'Ik wil geen ruzie, Anastasia. Ik wil je terug, en ik wil dat je gezond bent.' Tot mijn plezier kijkt ze me met grote, geschrokken ogen aan.

'Maar er is niets veranderd.' Ze frons haar wenkbrauwen.

O, Ana. Natuurlijk wel. Mijn hele wereld staat op zijn kop.

We stoppen bij de galerie en ik heb geen tijd om het vóór de expositie uit te leggen. 'Laten we op de terugweg praten. We zijn er.'

Voor ze kan zeggen dat ze daar geen zin in heeft, stap ik de auto uit, loop naar haar kant en maak het portier open. Met een boze blik stapt ze uit.

'Waarom doe je dat?' roept ze boos.

'Wat?' *Shit. Waar heeft ze het over?*

'Zoiets zeggen en dan stoppen.'

Bedoel je dat? Ben je daarom boos?

'Anastasia, we zijn er. Jij wilt hier zijn. Laten we dit doen en daarna praten. Ik wil liever geen scène schoppen op straat.'

Ze drukt kribbig haar lippen op elkaar en zegt met tegenzin: 'Oké.'

Ik pak haar hand vast en loop snel de galerie binnen, met haar achter me aan.

Het is een luchtige, felverlichte ruimte. Een van die verbouwde loodsen die tegenwoordig zo in trek zijn: met houten vloeren en bakstenen muren. Kunstkenners uit Portland nippen aan goedkope wijn, praten zachtjes en bewonderen de expositie.

Een jonge vrouw begroet ons. 'Goedenavond. Hartelijk welkom bij de expositie van José Rodriguez.' Ze staart naar me.

Dat is alleen de buitenkant, schatje. Kijk maar naar iemand anders.

Ze doet nerveus, maar lijkt zich te herpakken als ze Anastasia ziet. 'O, jij bent het, Ana! We willen natuurlijk ook graag weten wat jij hier allemaal van vindt.' Ze geeft haar een brochure en wijst ons op de geïmproviseerde bar. Ana kijkt verbaasd en die kleine v, waarvan ik zo houd, verschijnt boven haar neus. Ik wil hem kussen, zoals ik al eerder gedaan heb.

'Ken je haar?' vraag ik. Ze schudt haar hoofd en kijkt nog verbaasder. Ik haal mijn schouders op. *Tja, dit is wel Portland.* 'Wat wil je drinken?'

'Een glas witte wijn, graag.'

Als ik naar de bar loop, hoor ik iemand opgetogen roepen. 'Ana!'

Ik draai me om en zie dat dat jóchie zijn armen om mijn meisje heen heeft geslagen.

Fuck.

Ik kan niet horen wat ze zeggen, maar Ana doet haar ogen dicht en heel even ben ik bang dat ze in tranen gaat uitbarsten. Maar ze houdt zich goed als hij haar loslaat en aandachtig bekijkt.

Ja, het komt door mij dat ze zo dun is.

Ik probeer mijn schuldgevoel van me af te zetten, hoewel het erop lijkt dat ze hem probeert gerust te stellen. Wat hem betreft: hij kijkt verdomme heel erg geïnteresseerd naar haar. Te geïnteresseerd. Ik word woedend. Zij zegt wel dat hij gewoon een vriend is, maar het is overduidelijk dat hij dat niet zo voelt. Hij wil meer.

Handjes thuis, vriend, ze is van mij.

'Indrukwekkend werk, vind je niet?' Een kalende jongeman in een schreeuwerig hemd leidt me af.

'Ik heb nog niet rondgekeken,' antwoord ik en ik wend me tot de barman. 'Is dit alles wat je hebt?'

'Yep. Rood of wit?' vraagt hij ongeïnteresseerd.

'Twee glazen witte wijn,' grom ik.

‘Ik denk dat je onder de indruk zult zijn. Rodriguez maakt bijzondere foto’s,’ vertelt de irritante pik met het irritante hemd me. Ik luister niet naar hem en kijk even naar Ana. Ze staat met grote, stralende ogen naar me te kijken. Ik raak verhit en kan onmogelijk naar iets anders kijken. Ik zie alleen maar haar en verdrink in haar ogen. Ze ziet er fantastisch uit. Haar haar omlijst haar gezicht en haar weelderige krullen liggen op haar borsten. Haar jurk, die losser lijkt te zitten dan eerst, benadrukt nog steeds haar mooie rondingen. Misschien heeft ze hem expres aangetrokken. Ze weet dat het mijn lievelingsjurk is. Of niet? Sexy jurk, sexy laarzen...

Fuck. Bebeers jezelf, Grey.

Rodriguez vraagt Ana iets en ze moet het oogcontact met mij wel verbreken. Ik merk dat ze dat eigenlijk niet wil en dat is prettig. Maar verdorie, dat jochie ziet er met zijn perfecte tanden, brede schouders en hippe kostuum verdomd goed uit voor een wietroker, dat moet ik toegeven. Ze knikt als hij iets zegt en trakteert hem op een hartelijke, zorgeloze glimlach.

Ik zou het fijn vinden als ze zo naar mij glimlacht. Hij buigt zich voorover en kust haar op haar wang. *Stomme lul.*

Ik kijk woedend naar de barman.

Schiet toch op, man. Hij doet er een eeuwigheid over om de wijn in te schenken. Stomme sukkel.

Eindelijk is hij klaar. Ik pak snel de glazen, negeer de jonge jongeman naast me, die over een andere fotograaf of iets anders onbenullig staat te praten, en loop terug naar Ana.

Gelukkig heeft Rodriguez haar alleen gelaten. Ze staat in gedachten naar een van zijn foto’s te kijken. Het is een landschap, een meer, en eigenlijk helemaal niet slecht. Als ik haar een glas geef, kijkt ze me behoedzaam aan. Ik nip even aan mijn glas. Jezus, wat afschuwelijk. Een lauwe chardonnay die te lang in het vat heeft gezeten.

‘Kan het ermee door?’ Ze klinkt geamuseerd, maar ik heb geen idee waar ze het over heeft. De expositie, het gebouw? ‘De wijn,’ licht ze toe.

‘Nee. Maar dat is zelden het geval bij dit soort gelegenheden.’ Ik begin over iets anders. ‘Dat joch heeft best talent, of niet?’

‘Waarom dacht je anders dat ik hem vroeg om jou te portretteren?’ Ze is kennelijk trots op zijn werk. Dat vind ik vervelend. Ze

bewondert hem en vindt het fijn als hij succes heeft omdat ze om hem geeft. Ze geeft te veel om hem. Ik krijg een akelig, pijnlijk gevoel in mijn borst. Het is jaloezie, een nieuw gevoel, iets wat ik alleen maar bij haar heb gevoeld, en het bevalt me helemaal niet.

‘Christian Grey?’ Een man die gekleed is als een zwerver duwt een camera in mijn gezicht en onderbreekt mijn duistere gedachten. ‘Mag ik een foto nemen, meneer?’

Klotepaparazzi. Ik wil hem zeggen dat hij moet oprotten, maar besluit om beleefd te blijven. Ik wil niet dat Sam, die mijn pr verzorgt, een klacht van de pers moet afhandelen.

‘Natuurlijk.’ Ik trek Ana naar me toe. Ik wil dat iedereen weet dat ze van mij is, als ze me tenminste wil hebben.

Niet te hard van stapel lopen, Grey.

De fotograaf neemt een paar foto’s. ‘Meneer Grey, dank u.’ Hij lijkt dit in ieder geval te waarderen. ‘Mevrouw...?’ vraagt hij, omdat hij haar naam wil weten.

‘Ana Steele,’ antwoordt ze verlegen.

‘Dank u, mevrouw Steele.’ De slijmjurk gaat ervandoor en Anastasia maakt zich van me los. Ik wil haar eigenlijk niet loslaten en bal mijn vuisten om niet in de verleiding te komen haar weer aan te raken.

Ze kijkt me aan. ‘Ik heb naar foto’s gezocht op internet, van jou met vrouwen, afspraakjes. Er zijn er geen. Daarom dacht Kate dat je homo was.’

‘Dat verklaart je ongepaste vraag.’ Ik glimlach onwillekeurig als ik terugdenk aan haar onbeholpenheid tijdens onze eerste ontmoeting: haar gebrek aan interviewvaardigheden, haar vragen. *Bent u homo, meneer Grey?* En mijn irritatie.

Dat lijkt al zo lang geleden. Ik schud mijn hoofd en ga door. ‘Nee, ik doe niet aan afspraakjes, Anastasia, alleen maar met jou. Maar dat weet je.’

En ik wil er nog veel, veel meer.

‘Dus je nam jouw...’ ze dempt haar stem en kijkt over haar schouder om te checken of niemand meeluistert, ‘...Onderdanigen nooit mee uit?’ Ze verschiet van kleur als ze het woord uitspreekt.

‘Soms. Nooit voor een afspraakje. Winkelen, dat soort dingen.’ Dat soort uitjes was gewoon een verzetje en het gebeurde maar zel-

den. Misschien bij wijze van beloning omdat ze een goede Onderdanige waren geweest. De enige vrouw met wie ik meer heb willen doen... is Ana. 'Alleen jij, Anastasia,' fluister ik en ik wil mijn zaak bepleiten, mijn voorstel met haar bespreken, vragen wat ze ervan vindt en of ze me terug wil.

Maar in de galerie lopen we veel te veel in het oog. Haar wangen krijgen die heerlijke, roze blos waar ik zo van houd en ze staart naar haar handen. Ik hoop dat dat komt omdat ze het fijn vindt om te horen wat ik zeg, maar ik weet het niet zeker. Ik moet haar hier weg zien te krijgen. Naar een plek waar we alleen zijn. Dan kunnen we serieus praten en iets eten. Hoe sneller we het werk van dat jochie gezien hebben, des te sneller kunnen we weggaan.

'Je vriend lijkt meer een landschapsman, en niet zo van de portretten. Laten we even rondkijken.' Ik steek mijn hand uit en tot mijn plezier pakt ze hem vast.

We wandelen door de galerie en blijven bij elke foto even staan. Ook al heb ik een hekel aan dat jochie en aan de gevoelens die Ana voor hem heeft, ik moet toegeven dat hij best goed is. We draaien de hoek om. En blijven abrupt staan.

Daar is ze. Zeven levensgrote portretten van Anastasia Steele. Ze ziet er ongelooflijk mooi uit, natuurlijk en ontspannen – lachend, fronsend, pruilend, serieus, geamuseerd en op eentje weemoedig en verdrietig. Ik bekijk iedere foto aandachtig en ben er absoluut zeker van dat hij meer dan alleen haar vriend wil zijn. 'Kennelijk ben ik niet de enige,' mompel ik. De foto's zijn een eerbetoon aan haar – liefdesbrieven – en ze hangen aan de muren van de galerie waar iedere willekeurige klootzak ernaar kan gluren.

Ana is net zo verrast als ik en staat er wezenloos naar te staren. Nou, ik wil absoluut niet dat iemand anders deze krijgt. Ik wil de foto's hebben. Hopelijk zijn ze te koop.

'Ik ben zo terug.' Ik laat Ana even alleen en loop naar de receptie.

'Kan ik iets voor u doen?' vraagt de vrouw die ons verwelkomde toen we binnenkwamen.

Ik negeer haar knipperende wimpers en haar veel te rode mond, die uitdagend glimlacht, en vraagt: 'De zeven portretten die achterin hangen, zijn die te koop?'

Heel even lijkt ze teleurgesteld, maar dan verschijnt er een bre-

de glimlach op haar gezicht. ‘De Anastasia-collectie? Fantastische foto’s.’

Een fantastisch model.

‘Natuurlijk zijn ze te koop. Ik zoek de prijzen even op,’ zegt ze overdreven enthousiast.

‘Ik wil ze allemaal.’ En ik pak mijn portemonnee.

‘Allemaal?’ Ze klinkt verrast.

‘Ja.’ *Irritant mens.*

‘De collectie kost veertienduizend dollar.’

‘Ik wil dat ze zo snel mogelijk bezorgd worden.’

‘Maar ze moeten tot het einde van de expositie blijven hangen,’ zegt ze.

Onaanvaardbaar.

Ik trakteer haar op mijn charmantste glimlach en ze voegt er zenuwachtig aan toe: ‘Maar we kunnen vast wel iets regelen.’ Ze haalt klungelig mijn creditcard door de kaartlezer.

Als ik terugga naar Ana, staat er een blonde kerel met haar te flirten. ‘Deze foto’s zijn geweldig,’ zegt hij. Ik leg bezitterig mijn hand op haar elleboog en kijk hem met mijn beste en-nu-oprottenblik aan. ‘Jij boft maar,’ zegt hij en hij doet een stap achteruit.

‘Inderdaad,’ antwoord ik. Dan negeer ik hem en loop met Ana naar de muur.

‘Heb je er nou net een gekocht?’ Ana knikt naar de portretten.

‘Eén?’ zeg ik schamper. *Eén? Grappje zeker.*

‘Je hebt er meer dan één gekocht?’

‘Ik heb ze allemaal gekocht, Anastasia.’ Ik weet dat ik neerbui-gend klink, maar het gaat echt niet gebeuren dat iemand anders deze foto’s koopt en ervan geniet. Haar mond valt open van verba-zing, maar ik probeer me daar niet door te laten afleiden. ‘Ik wil niet dat een of andere onbekende thuis naar je zit te gluren.’

‘Dat doe je liever zelf?’ is haar weerwoord.

Haar reactie is onverwacht, maar wel grappig; ze geeft me een standje. ‘Eerlijk gezegd, ja,’ antwoord ik op dezelfde toon.

‘Smeerlap,’ zegt ze geluidloos en bijt op haar lip, waarschijnlijk omdat ze niet wil lachen.

Mijn god, ze is uitdagend en grappig. En ze heeft gelijk. ‘Ik kan het moeilijk oneens zijn met dat oordeel, Anastasia.’